

DARKO PLAVŠIĆ

NBA SRBIJA

Ekskluzivne priče velike petorke

Beograd, 2018.

DARKO PLAVŠIĆ

NBA SRBIJA

EKSKLUZIVNE PRIČE VELIKE PETORKE

MILOŠ TEODOSIĆ

MAGIJA POBEDNIKA

EPS 10

Mesto rođenja: Valjevo

Datum rođenja: 19. mart 1987.

Pozicija u timu: plejmejker

Klubovi: FMP Železnik (2004 – 2007), Borac Čačak (2005 – 2006), Olimpijakos (2007 – 2011), CSKA Moskva (2011 – 2017), Los Angeles Klipers (2017)

Trofeji i medalje: Evroliga (CSKA 2016), Evroliga MVP (Olimpijakos 2010), šest puta šampion VTB lige (CSKA), dva puta osvajač Kupa Grčke (Olimpijakos), četiri zlatne medalje u mlađim kategorijama reprezentacije, MVP Evropskog prvenstva za juniore (2007), tri srebrne medalje sa seniorskom reprezentacijom Srbije: EP Poljska 2009, SP Španija 2014, OI Rio 2016.

Prosek u Evroligi: 11,3 poena, 4,8 asistencija

Prosek u NBA ligi: 8,7 poena, 5,5 asistencija

Holivud ne čuva mesta za stidljive. Tamo su raspršeni milioni snova onih koji su mislili da vrede više od realnog. Ili, jednostavno, nisu imali sreće. Posebna je privilegija biti pozvan, ne gurati se za svoje mesto. Ipak, nije san svakog dečaka da dobije jednu od glavnih uloga u blokbusteru. Važno je, kad dođe trenutak da bude odabran, da kao i do tada u životu, bude spreman da zablista. I da umetnost pretvara u rutinu.

Miša je bio živahan dečak. Ne preterano fizički snažan, ali srčan. I vrlo brzo je zavoleo loptu, doduše na specifičan način, indirektan. Dodirivao ju je samo preko rukavica. Iako nije mogao da dotakne prečku, trudio se da ne dozvoli lopti da uđe u fudbalski gol. Bio je golman valjevske Budućnosti.

Mišin tri godine stariji brat Jovan počeo je da se druži sa nešto većom loptom, na drugačiji način. Vrlo brzo se videlo da ima smisla da je kontroliše i ubacuje u koš. Igrao je za KK Student. U zdravoj

srpskoj porodici institucija starijeg brata igra bitnu ulogu. On je istovremeno i uzor i najveći rival. Bilo je logično i očekivano da Miša u jednom trenutku pokuša isto ono u čemu je brat već bio prilično dobar.

U proleće 1996, kad su se treninzi ponovo preselili na beton, Miša je stidljivo počeo da dolazi na košarkaški teren. Dok su se tri godine stariji momci zagrevali, on je koristio priliku da šutne na koš. Pošto je još bio mali, unosio je svu snagu koju je posedovao u te šuteve. Isto je radio i kad bi se trening završio.

– Hajde da sutra počneš da treniraš. Šta će ti taj fudbal, pa još da braniš, da te lopta pogada u glavu – rekao mu je Milovan Teofilović Beli, trener Studenta.

BRZA GLAVA

Sa nepunih devet godina pokazao je tvrdoglavost i odbio. Ipak, instinkt i ljubav prema novoj igri su bili jači. Ispunio je sebi poslednju fudbalsku želju, branio je gol od napada fudbalera Crvene zvezde. I onda je mogao da se posveti samo košarci.

– Posmatrali smo ga sa strane. Lopta mu se lepila za ruku. Mi smo imali generaciju 1983. i 1984. godište, u kojoj je bilo talenata. Radio sam već godinu dana sa tom decom i napravio određenu selekciju. Ubacio sam ga u ekipu. Bio je mlađi od svih, ali je odmah preuzimao inicijativu. I stariji momci su ga gledali na poseban način – podseća Teofilović na prve korake buduće zvezde.

– Kao klinac, trenirao sam i fudbal i košarku, ali je brat Jovan presudio – košarka. Ubrzo sam shvatio da ne mogu paralelno da treniram i jedno i drugo. Trener Milovan Teofilović Beli odigrao je ključnu ulogu. Njegov stav, njegov odnos, prenošenje ljubavi prema košarci na decu... Svi momci koji su došli jednom na trening, ostali su uz njega. Već na prvom treningu zaljubio sam se u košarku. Uživao sam u svakom trenutku – priseća se sada 30-godišnji Miša.

Košarka je izvlačila sve njegove osobine na čistinu. Plakao je zbog poraza, silno želeo pobjedu. Miša i Jole su bili idealna kombinacija. Jole, kao tri godine stariji brat i talentovan košarkaš, dovoljno visoka lestvica koju Miša želi da preleti. A Jole je imao takav karakter da mu posao ne bi olakšao ni po koju cenu. Štaviše.

– Veliki rivalitet je prisutan između Jovana i mene. Čak i karte kad igramo, svaki ima veliku želju za pobjedom. Stalno me je pobeđivao u basketu, bio je bezobrazan. Znao je i da me potkrada. Mnogo sam voleo da igram i on je to zloupotrebljavao. Zatraži neke korake koji nisu postojali. I ako se ja bunim, on kaže da neće da igra. A ja nisam imao sa kim drugim da igram, pa priznam da su koraci iako nisu bili. Ipak, pošto sam ga prvi put pobeđio, više nije želeo da igra protiv mene.

Miša je sve vreme morao da se dokazuje.

– Dolazio bih sa treninga i opet išao na koš da šutiram. To je postala moja svakodnevnica. Uvek sam igrao sa starijima i mislim da mi je to pomoglo. Činjenica je da me je nerviralo što su veći od mene i pobeđivali me. Plakao sam i nervirao se, ali sam znao

da će to mnogo da mi donese kasnije. Bili su mnogo fizički dominantni, pa sam morao da nađem način da se snalazim i pobeđujem.

Bez obzira što je bio najmanji u ekipi, Miša je imao pravu podršku svog trenera. Sa njegovih ramena se sve lepše videlo, i koš je bio bliži i protivnici ravnopravniji. Imao je jednog biološkog, ali i još nekolicinu starije braće.

– Mnogo su mu pomagali brat Jovan i Đorđe Tomić. To je bio bekovski tandem koji je mogao kasnije da igra ozbiljnu košarku. Jovan je u tome i uspeo, a Đorđe je bio izuzetno pametan momak, pa je Miša i od njega “pozajmljivao” košarkaške poteze. Dobro je što nisam u klubu imao nekoga ko bi mi stvarao pritisak rezultata. Trener u mlađim kategorijama ima šanse da stvori igrača ako nema obavezu da pobeđuje. Igrali smo utakmice i Miša bi uvek dobijao prostor da igra, bilo da gubimo ili vodimo. Igrale su se i akcije za njega kad je neizvesno. Možda je čak imao i više slobode u igri od ostalih momaka – priča Milovan Teofilović Beli.

Imao je trener već tada nagoveštaj da će priča o Miši vremenom biti ukoričena istorijom srpske košarke. Ali, dug je put bio pred njima.

– Od starta je bio zanimljiv za gledanje. Bilo je kadetskih utakmica kad bi dolazili navijači. Pri neizvesnom rezultatu, počeli bi da viču: “Uvedi Mišu, uvedi Mišu”... I ja bih ga poslao na teren. Odmah je bilo jasno da ima neverovatan pas. To ne može da se nauči, to je imao u sebi. Umeo je i da pogodi šut, ali mu je, pre svega, glava radila 100 na sat.

Došlo je vreme da se izade iz lokalnih okvira i podeli talenat sa svetom.

– Važna je bila 1998. godina, kad smo počeli da igramo regionalne turnire. Na takmičenju u Čajetini, Miša je dobio šansu. Igrali smo protiv ekipe Plejofa, koja je tada bila prvak Srbije u tom uzrastu i pobedili smo ih u polufinalu. Uveče se igralo finale protiv domaćina, bilo je očekivano da izgubimo, ali bi Miša svaki put kad bi izlazio iz igre dobijao aplauze, jer se publici sviđalo kako najmanji košarkaš na terenu igra tako maštovito. Kasnije, te godine, bili smo domaćini turnira i došao je FMP iz Železnika, predvođen Bojanom Popovićem. On je tada i spavao u kući Teodosića. Treneri su bili smešteni u hotelu, a deca kod domaćih igrača, takva je bila organizacija – priseća se Beli.

U januaru 2000. godine, Miša je prešao u Metalac, pošto je ta ekipa obezbedila plasman u Kvalitetnu ligu. Samo nekoliko meseci je bio tu. FMP Železnik je već pokazao interesovanje za talentovanog beka.

– Tada su njegovi roditelji morali da donesu veliku odluku. Da nisu tako složna porodica, pitanje je šta bi bilo. Njegov otac Mića se konsultovao sa mnom. Jasno sam mu stavio do znanja da Mišu nikako ne vraća kod mene u klub, jer je prevazišao sredinu. Na turniru u Valjevu smo uspostavili kontakt sa FMP-om, ja sam ih zvao da dođu. Smatrao sam da postoji potencijal za njih. Dragan Dragosavac, koji je bio glavni za mlađe kategorije u Železniku, video je i Mišu i Jovana. Njihov otac Mića je

otišao u FMP, jer je već poznao ljude, i rekao da će dovesti Mišu. On je već tada bio u reprezentaciji regiona. Hvala bogu da su mu roditelji doneli takvu odluku, jer bi zaista bilo besmisleno da ostane u Valjevu. Bio je kod mene tri i po godine i naučio je šta je imao. Došlo je vreme da ide dalje. Sa vršnjacima je dominirao, a i sa starijima je imao minutažu.

ODMAH – POZNATI PAS

Sledeća stanica bila je Železnik.

Miloš Teodosić se sa ocem preselio u beogradsko naselje Cerak. Tamo će dobiti neki novi nadimak. Išao je u školu zajedno sa još jednim velikim talentom. Poznavali su se već iz regionalnih selekcija i formirali ubitačan tandem. U pitanju je bio Nemanja Aleksandrov. U Železniku ih je dočekaao tada 27-godišnji trener Vlada Vukočić.

– Aleksandrov je, takođe, počeo da igra košarku sa bratom. Pre toga je trenirao karate. Generacija koju sam vodio, a to su godišta 1986. i 1987, bila je zaista talantovana. Danas se brojni roditelji odlučuju na riskantna ulaganja u karijere svoje dece zbog unosnih ugovora. Ipak, pre 15, 16 godina potez porodice Teodosić bio je hrabar. Niko ne može da zna da će 13-godišnjak kasnije postati veliki igrač. Suviše je rano. Nešto kasnije Aleksandrovu i Teodosiću se pridružio Dragan Labović, koga sam dugo pratio u Prokuplju. Okupila se trojka koja je fantastično funkcionisala. Tri različita karaktera,

